

תת"ע 10144/07/19 - עלקם חמזה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10144-07-19 מדינת ישראל נ' עלקם חמזה

בפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מבקש	עלקם חמזה
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

העובדות הצריכות לעניין:

- ביום 14.2.19 הוגש כנגד מר עלקם חמזה (להלן: "**המבקש**" או "**הנאשם**") כתב אישום בגין שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
- ביום 11.12.19 התקיים דיון, אליו לא התייצב המבקש ומאחר והנאשם זומן כדן, הורשע המבקש בהיעדרו בעבירה שיוחסה לו, והושת עליו קנס בסך 1,000 ₪ (להלן: "**פסק הדין**").
- ביום 3.11.20 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו, לביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

טענות הצדדים:

- לטענת המבקש, הוא לא ידע אודות הדין ולא קיבל לידי הזמנה לדין. המבקש מצוין כי נודע לו אודות התיק רק לאחרונה, דרך עיקול שהוטל על ידי המרכז לגביית קנסות.
- המבקש מוסיף כי סיכויי הגנתו גבוהים מאוד הואיל ובדו"ח יש כשלים רבים. עוד טוען כי במידה ופסק הדין יישאר על כנו, ייגרם למבקש נזק בלתי הפיך.
- המשיבה מתנגדת לבקשה, ומפנה לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "**התקנות**"). בהקשר זה מדגישה המבקשת כי, התקנה מחייבת את משלוח ההודעה בדואר רשום אך אינה מחייבת ביצוע מסירה, ומפנה, בין היתר, לעפ"ת 65827-05-19. לטענתה, הדו"ח נשלח למבקש ביום 17.3.19, אך דבר הדואר חזר לידיה ביום 17.4.19 בציון "לא נדרש".
- המשיבה מציינת כי המדובר בשיהוי של שנה וחצי מיום ביצוע העבירה, וקרוב לשנה מהיום בו גזר הדין הפך חלוט, עד למועד הגשת הבקשה דנן. בעניין זה מפנה המשיבה לרע"פ 8353/12 ולעפ"ת 4555-06-20. עוד

טוענת המשיבה כי, על פי ההלכה הפסוקה (בש"פ 5988/06 ובש"פ 6125/09), ככל שמדובר באיחור רב יותר בהגשת הבקשה, כך יהא הצורך בנימוקים משכנעים יותר, אולם לטענתה, המבקש לא פעל בהתאם לאמור, ובנוסף לא העלה נסיבות המצביעות על כך שייגרם לו עיוות דין באם לא תתקבל הבקשה.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

8. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

9. כלומר, תחילה יש לבחון אי מתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. ככל שחלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

10. לאחר מכן, לגופה של הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: **"הלכת איטליא"**)).

11. בענייננו, המבקש נמנע מלציין בבקשתו מתי הומצא לו פסק הדין ולפיכך גם אין לדעת אי מתי יש להתחיל במניין שלושים הימים העומדים לרשותו לשם הגשת בקשה מעין הבקשה דנן. מעבר לכך, מתגובת המשיבה עולה, כי היא מתנגדת לבקשה ולפיכך ברי כי הבקשה הוגשה שלא בהסכמת התובע. דברים אלה מקבלים משנה תוקף שעה שחלפה כמעט שנה מאז המועד בו ניתן פסק הדין ועד למועד בו הוגשה הבקשה דנן. בהערת אגב יוער כי המבקש כלל אינו מתייחס בבקשתו לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה דנן.

12. במצב דברים זה ובהתאם להוראת החוק, די בכך כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף. אולם, אף בחינת הבקשה לגופו של עניין מובילה למסקנה כי דינה להידחות.

13. ראשית, באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון בעניינו, הרי שכל טענת המבקש מתמצה בכך שלא קיבל זימון לדיון ולא ידע על קיומו. יחד עם זאת, לא השיב לתגובת המשיבה, ולא סתר טענת המשיבה באשר לאישור המסירה והדבר רובץ לפתחו.

14. הנה כי כן, בהתאם להוראת סעיף 130(ח) בחוק, די בכך כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף. אולם, אף בחינת הבקשה לגופו של עניין מובילה למסקנה כי דינה להידחות.

15. באשר לחשש מפני עיוות דין, לא ניתן להתעלם מכך שהבקשה לביטול פסק הדין, כפי שהוגשה ביום 12.10.20, לא נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (ראו לעניין זה רע"פ 10200/03 **שחוח נ' מדינת ישראל** (4.12.03)). בנוסף, הנאשם העלה טענות כלליות בלבד ללא שום התייחסות ספציפית לעיוות הדין אשר עשוי להיגרם לו אלמלא בקשתו תתקבל. המבקש טוען בעלמא וללא כל תימוכין או הרחבה, כי עולים כשלים במתן הדו"ח.

16. משכך, לא מצאתי בנימוקי המבקש נימוקים משכנעים, שכן לא ניתן הסבר סביר באשר לאי התייצבותו, על אחת כמה וכמה, שהמדובר בבקשה לקונית, נעדרת תצהיר, שאינה מפרטת טעמים המצדיקים היעדרות לבקשה. זאת ועוד הענישה שהושתה עליו מידתית. בימ"ש מצא מקום להתחשב ולהשית על המבקש את סכום הקנס המקורי.

17. **לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין שניתן ביום 11.12.19 נדחית.**

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"א, 15 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.